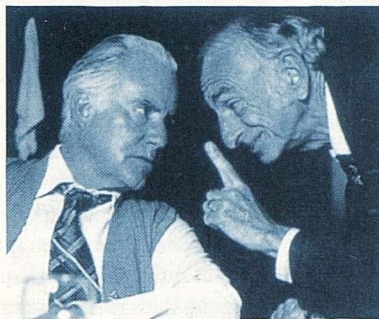

Joan Bover

DESPERTANDO A NED

de Kirk Jones

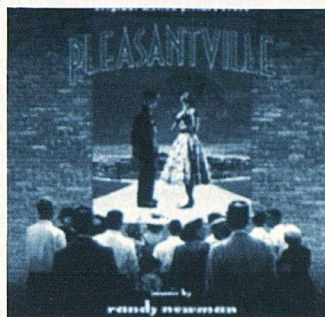

Tot allò que se sol dir d'una pel·lícula com aquesta és cert. Vos diran, per exemple, que és senzilla. Com si fer pel·lícules fos cosa senzilla! Ho deixarem en "planera". I és clar, un adjectiu així, arrossegàrà les característiques d'amable, simpàtica, entretinguda i qualcuna d'altra. Personatges entranyables dins un entorn bucòlic? Per descomptat. Situacions quotidianes? Més o manco. Sensibilitat? No en mancària d'altra. Què més? Ah, sí, allò de les "pretensions modestes" també hi escau. Vaja, que si no fos per un sentit de la moral subversiu i una mica pervers, això no seria una pel·lícula, seria un tòpic. És aquí on rau, des del meu punt de vista, la gràcia del film: un plantejament políticament incorrecte de bon començament que no s'atura fins un final lliure de bones intencions i, per això mateix, força saludable. Ara que, ben mirat, ¿no és en els tòpics on ens sentim més reconeguts i confortables?

Valoració: 3

PLEASANTVILLE

de Gary Ross

És una delícia comprovar com encara hi ha qui cultiva l'art de contar històries "de les de sempre". Ja m'enteneu: d'aquelles amb plantejament, nus i desenllaç, amb personatges fàcilment reconeixibles a primera vista (però que no se sap com acabaram a causa de la seva evolució psicològica) i amb una bona dosi d'imaginació. Però és que, en aquest cas, hi ha molt més. El guió s'ha polit de manera que satiritza mordaçment els valors nord-americans, destapa la hipocresia d'aquests mateixos valors, denuncia les mentides televisives amb tanta subtilitat com manca de pietat i -el sùmmum!- és el vehicle perfecte per a bromes visuals força esmolades, com ara les mans de l'emblema que recorden les àguiles feixistes o l'acudit cruel a propòsit de les persones de color. El millor que podem dir de la cinta, però, és que està pensada per esser una pel·lícula. Amb altres paraules: *Pleasantville* no tendria sentit ni gràcia fora del format cinematogràfic. Allò "d'el mitjà és el missatge" és, aquesta vegada, més vera -i més divertit, més tendre i més original- que mai.

Valoració: 4

TEMPS MODERNS RECOMANA:

La vida soñada de los ángeles, d'Erick Zonca

Gato negro, gato blanco, d'Emir Kusturica

La vida es bella, de Roberto Benigni

La delgada línea roja, de Terrence Malick

Happiness, de Todd Solondz

